บทที่ 6

ผลการทดลองการสร้างความเปรียบ

จากข้อค้นพบที่ว่ารูปแบบการเชื่อมโยงคำ และรูปแบบการนิยามคำของผู้พิการด้านการมองเห็นใกล้เคียงกับคนปกติมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับรูปแบบการเชื่อมโยงคำของผู้พิการด้านการได้ยินซึ่งผู้วิจัยตั้งข้อสันนิษฐานไว้สองประการว่า ประการแรกเนื่องจากผู้พิการด้านการมองเห็นเรียนรู้ภาษาด้วยระบบเรียนรู้จากการฟัง-พูด เป็นระบบหลักเช่นเดียวกับคนปกติ ประการที่สองเกิดจากความพยายามใช้ภาษาให้ใกล้เคียงกับคนปกติของผู้พิการด้านการมองเห็น การทดลองด้วยการสร้างความเปรียบที่จะกล่าวในบทนี้ นอกจากจะทดสอบการเชื่อมโยงคำในรูปแบบที่แตกต่างไปเพื่อศึกษาลักษณะการเชื่อมโยงคำที่แตกต่างกันระหว่างผู้พิการด้านการมองเห็นและผู้พิการด้านการได้ยินแล้ว ยังจะนำไปสู่การพิสูจน์ข้อสันนิษฐานทั้งสองข้อดังกล่าว

แบบทดลองการสร้างความเปรียบ เป็นแบบทดลองที่ให้กลุ่มตัวอย่างเชื่อมโยงคำกริยาคุณศัพท์ชุดเดิม จำนวน 30 คำ ในลักษณะกำหนดโครงสร้างเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างเชื่อมโยงคำกับข้อมูลทางความหมายเป็นหลัก ไม่ได้ให้กลุ่มตัวอย่างเชื่อมโยงโดยอิสระเหมือนแบบทดลองการเชื่อมโยงคำ โดยกลุ่มตัวอย่างจะถูกกระตุ้นด้วยการถามว่าเมื่อได้ยิน หรือ เห็นคำกริยาคุณศัพท์นั้น ๆ แล้วกลุ่มตัวอย่างนึกถึงสิ่งใด โดยใช้โครงสร้างการสร้างความเปรียบแบบอุปมา (simile) คือใช้โครงสร้างคำถามที่ว่า "(คำกริยาคุณศัพท์) เหมือน อะไร" เช่น "**ขาว เหมือน *อะไร***" หรือ "**เร็ว เหมือน *อะไร***" โดยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์เกณฑ์เดียวกันกับแบบทดลองการเชื่อมโยงคำ เช่น หากตอบว่า "ขาว เหมือน <u>กระดาษ</u>" ก็จะวิเคราะห์ว่าเป็นการเชื่อมโยงคำกับคำระบุคุณสมบัติทางกายภาพ หากตอบว่า "ขาว เหมือน <u>ดำ</u>" ก็จะวิเคราะห์ว่าเป็นการเชื่อมโยงคำกับคำตรงกันข้าม หากตอบว่า "เร็ว เหมือน ม้า" ก็จะวิเคราะห์ว่าเป็นการเชื่อมโยงคำกับคำระบุความสามารถ หากตอบว่า "เร็ว เหมือน วิ่งแข่ง" ก็จะวิเคราะห์ว่าเป็นการเชื่อมโยงคำกับเหตุการณ์ หรือ หากตอบว่า "เร็ว เหมือน ไม่ช้า" ก็จะวิเคราะห์ว่าเป็นการเชื่อมโยงคำพ้องความหมาย เป็นต้น

แบบทดลองการสร้างความเปรียบนี้อยู่บนสมมติฐานที่ว่าแม้ผู้พิการด้านการมองเห็นจะไม่มีประสบการณ์โดยตรงต่อคำกริยาคุณศัพท์ที่มีความหมายอ้างถึงการรับรู้ได้ด้วยการมองเห็นเท่านั้น เช่น สี หรือ การเคลื่อนไหว (Miller and Johnson – Laird, 1976) แต่การเรียนรู้ด้วยระบบฟัง-พูด ซึ่งสามารถอธิบายรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ นั้นนำไปสู่การสร้างภาพในใจเพื่อสร้างความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ทำให้ผู้พิการด้านการมองเห็นมีความเข้าใจและใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับคนปกติ และสามารถเชื่อมโยงคำกับข้อมูลทางความหมายซึ่งข้อมูลทางความหมายดังกล่าวส่วนใหญ่ต้องรับรู้โดยอาศัยการมองเห็น เช่น สี การเคลื่อนไหว ฯลฯ ได้ ส่วนผู้พิการด้านการได้ยินนั้น

เรียนรู้ภาษาด้วยระบบที่ต่างออกไป คือ ไม่ใช่ระบบฟัง-พูด น่าจะนำไปสู่รูปแบบการสร้างความเปรียบที่แตกต่างจากคนปกติมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับผู้พิการด้านการมองเห็น

โดยลำดับต่อไปจะเสนอผลการทดลองด้วยการสร้างความเปรียบในกลุ่มคนปกติ ผู้พิการด้านการมองเห็น และผู้พิการด้านการได้ยินตามลำดับ โดยเริ่มจากผลการทดลองในกลุ่มคนปกติ ซึ่งพบว่าการทดลองการสร้างความเปรียบด้วยเสียงการอ่านโครงสร้างที่กำหนดให้สร้างความเปรียบให้กลุ่มตัวอย่างฟัง กับการให้กลุ่มตัวอย่างเห็นโครงสร้างโครงสร้างที่กำหนดให้สร้างความเปรียบ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนปกติสร้างความเปรียบในลักษณะเดียวกัน ในการทดลองจึงทดลองโดยให้กลุ่มตัวอย่าง อ่านแบบทดลองการสร้างความเปรียบ พร้อมเขียนคำตอบลงในแบบทดลอง (ดูตัวอย่างแบบทดลองได้ที่ภาคผนวก ข) ผลการทดลองแสดงในตารางที่ 6.1 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6.1 รูปแบบการสร้างความเปรียบของคนปกติ

การเชื่อมโยงอรรถศาสตร์คำศัพท์			การเชื่อมโยงอรรถศาสตร์บริบท			การเชื่อมโยงที่ไม่ได้แสดงความสัมพันธ์ทางความหมายชัดเจน			การเชื่อมโยงที่จัดเป็นข้อผิดพลาด		
ประเภทการเชื่อมโยงคำ	ความถี่	ร้อยละ	ประเภทการเชื่อมโยงคำ	ความถี่	ร้อยละ	ประเภทการเชื่อมโยงคำ	ความถี่	ร้อยละ	ประเภทการเชื่อมโยงคำ	ความถี่	ร้อยละ
การจัดจำพวก			บริบทสถานการณ์ที่เข้าใจร่วมกันได้			อิงโครงสร้างทางภาษา			การประมวลผลคำที่นำไปกระตุ้นผิด	3	0.33
คำจากลุ่ม-คำลูกกลุ่ม	8	0.89	คำระบุสถานที่	5	0.56	โครงสร้างสำนวนภาษา	17	1.89	รวม	3	0.33
ความสัมพันธ์ระดับห่าง	1	0.11	คำระบุเวลา	2	0.22						
			คำระบุเหตุการณ์	32	3.56	รวม	17	1.89			
รวม	9	1.00									
การเปรียบเทียบ											
คำพ้องความหมาย	4	0.44									
คำตรงข้าม	2	0.22									
คำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำพ้องความหมาย	15	1.67									
			รวม	39	4.34						
คำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำตรงข้าม	1	0.11									
รวม	22	2.44	กรอบแห่งประสบการณ์เฉพาะบุคคล								
การเชื่อมโยงข้อมูลทางความหมาย			คำแสดงประสบการณ์เฉพาะ	20	2.22						
คำระบุคุณสมบัติ	678	75.33									
คำระบุความสามารถ	58	6.44	รวม	20	2.22						
คำแสดงผลลัพธ์	54	6.00									
รวม	790	87.77									
รวมการเชื่อมโยงอรรถศาสตร์คำศัพท์	821	91.21	รวมการเชื่อมโยงอรรถศาสตร์บริบท	59	6.56	รวมการเชื่อมโยงที่ไม่ได้แสดงความสัมพันธ์ทางความหมายชัดเจน	17	1.89	รวมการเชื่อมโยงที่จัดเป็นข้อผิดพลาด	3	0.33
รวม 900 คำ (100%)											

จากตารางที่ 6.1 พบว่า รูปแบบการเชื่อมโยงคำกริยาคุณศัพท์ของคนปกติ เมื่อทดสอบด้วยแบบทดลองการสร้างความเปรียบ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนปกติเชื่อมโยงคำกริยาคุณศัพท์ในลักษณะเชื่อมโยงอรรถศาสตร์คำศัพท์มากที่สุด (821 ครั้ง 91.22%) ส่วนการเชื่อมโยงรูปแบบอื่น ๆ พบน้อยกว่ามาก ได้แก่ การเชื่อมโยงคำในกลุ่มอรรถศาสตร์บริบท (59 ครั้ง 6.56%) การเชื่อมโยงที่ไม่ได้แสดงความสัมพันธ์ทางความหมายที่ชัดเจน (17 ครั้ง 1.89%) และการเชื่อมโยงในลักษณะข้อผิดพลาดพบเพียงเล็กน้อยเท่านั้น (3 ครั้ง 0.33%)

ทั้งนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างคนปกติเชื่อมโยงคำกริยาคุณศัพท์ในโครงสร้างการสร้างความเปรียบโดยอิงอรรถศาสตร์คำศัพท์มากกว่าอิงอรรถศาสตร์บริบทค่อนข้างมาก คือ มากกว่า 10 เท่า (821:59 ครั้ง / 91.21%:6.56%) โดยพบรูปแบบการเชื่อมโยงข้อมูลทางความหมายมากที่สุด พบ 790 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 87.77 โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเชื่อมโยงกับคำระบุคุณสมบัติ พบ 678 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 75.33 เช่น การเชื่อมโยงด้วยโครงสร้างการสร้างความเปรียบที่ว่า "ขาว เหมือน กระดาษ" รองลงมา คือ เชื่อมโยงกับคำนามเพื่อระบุความสามารถ 58 ครั้ง (6.44%) เช่น "เร็ว เหมือน ม้า" การเชื่อมโยงกับคำนามเพื่อแสดงผลลัพธ์ 54 ครั้ง (6.00%) เช่น "ร้อน เหมือน ไฟ" การเชื่อมโยงกับคำที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ 32 ครั้ง (3.56%) เช่น "เผ็ด เหมือน กินพริก" ฯลฯ (ดูตัวอย่างเพิ่มเติมที่ ภาคผนวก ก) ส่วนการเชื่อมโยงลักษณะอื่น ๆ พบเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ได้แก่ การเชื่อมโยงกับคำระบุเหตุการณ์ คำแสดงประสบการณ์เฉพาะ โครงสร้างสำนวนภาษา คำที่มีความหมายใกล้เคียงกับพ้องความหมาย การเชื่อมโยงกับคำจ่ากลุ่ม-ลูกกลุ่ม คำตรงข้าม คำที่มีความหมายใกล้เคียงคำตรงข้าม เป็นต้น

ส่วนรูปแบบการเชื่อมโยงคำกริยาคุณศัพท์ของผู้พิการด้านการมองเห็นเมื่อทดสอบให้เชื่อมโยงคำด้วยโครงสร้างการสร้างความเปรียบแสดงได้ด้วยตารางที่ 6.2 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6.2 รูปแบบการสร้างความเปรียบของผู้พิการด้านการมองเห็น

การเชื่อมโยงอรรถศาสตร์คำศัพท์			การเชื่อมโยงอรรถศาสตร์บริบท			การเชื่อมโยงที่ไม่ได้แสดงความสัมพันธ์ทางความหมายชัดเจน			การเชื่อมโยงที่จัดเป็นข้อผิดพลาด		
ประเภทการเชื่อมโยงคำ	ความถี่	ร้อยละ	ประเภทการเชื่อมโยงคำ	ความถี่	ร้อยละ	ประเภทการเชื่อมโยงคำ	ความถี่	ร้อยละ	ประเภทการเชื่อมโยงคำ	ความถี่	ร้อยละ
การจัดจำพวก			บริบทสถานการณ์ที่เข้าใจร่วมกันได้			อิงโครงสร้างทางภาษา			ไม่ตอบสนองต่อคำที่นำไปกระตุ้น	54	6.00
คำจำกลุ่ม-คำลูกกลุ่ม	9	1.00	ส่วนขยาย	4	0.44	โครงสร้างคำประสม	2	0.22	การประมวลผลคำที่นำไปกระตุ้นผิด	1	0.11
คำร่วมระดับ	2	0.22	คำระบุสถานที่	2	0.22	โครงสร้างลำนวนภาษา	12	1.33	การนิยามคำที่นำไปกระตุ้น	4	0.44
			คำระบุเหตุการณ์	29	3.22	รวม	14	1.55			
รวม	11	1.22				อิงรูปคำหรือเสียงของคำ			รวม	59	6.55
การเปรียบเทียบ						เชื่อมโยงพยัญชนะ	2	0.22			
คำตรงข้าม	13	1.44									
คำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำพ้องความหมาย	14	1.56									
			รวม	35	3.88	รวม	2	0.22			
รวม	27	3.00	กรอบแห่งประสบการณ์เฉพาะบุคคล								
เชื่อมโยงข้อมูลทางความหมาย			คำบอกทัศนคติ อารมณ์	3	0.33						
คำระบุคุณสมบัติ	618	68.67	คำแสดงประสบการณ์เฉพาะ	32	3.56						
คำระบุความสามารถ	56	6.22	รวม	35	3.89						
คำแสดงผลลัพธ์	43	4.78									
รวม	717	79.67									
รวมการเชื่อมโยงอรรถศาสตร์คำศัพท์	755	83.89	รวมการเชื่อมโยงอรรถศาสตร์บริบท	70	7.77	รวมการเชื่อมโยงที่ไม่ได้แสดงความสัมพันธ์ทางความหมายชัดเจน	16	1.77	รวมการเชื่อมโยงที่จัดเป็นข้อผิดพลาด	59	6.55
รวม 900 คำ (100%)											

จากตารางที่ 6.2 พบว่าการเชื่อมโยงคำกริยาคุณศัพท์ในโครงสร้างการสร้างความเปรียบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิการด้านการมองเห็นนั้นเชื่อมโยงคำอรรถศาสตร์คำศัพท์มากที่สุด (755 ครั้ง 83.89%) และพบรูปแบบการเชื่อมโยงคำในลักษณะอื่น ๆ ค่อนข้างน้อย อันได้แก่ การเชื่อมโยงคำในกลุ่มอรรถศาสตร์บริบท (70 ครั้ง 7.78%) การเชื่อมโยงในลักษณะข้อผิดพลาด (59 ครั้ง 6.55%) การเชื่อมโยงที่ไม่ได้แสดงความสัมพันธ์ทางความหมายชัดเจน (16 ครั้ง 1.78%) ตามลำดับ

ทั้งนี้พบว่าในกลุ่มการเชื่อมโยงอรรถศาสตร์คำศัพท์ที่ผู้พิการด้านการมองเห็นใช้เชื่อมโยงมากที่สุดถึงร้อยละ 83.89 นั้น เป็นการเชื่อมโยงคำระบุคุณสมบัติมากที่สุด (618 ครั้ง 68.87%) เช่น การเชื่อมโยงด้วยโครงสร้างการสร้างความเปรียบที่ว่า "แดง เหมือน เลือด" ส่วนการเชื่อมโยงคำรูปแบบอื่น ๆ พบในจำนวนที่น้อยกว่ามาก เช่น การเชื่อมโยงกับคำนามเพื่อบอกความสามารถ (56 ครั้ง 6.22%) เช่น "ช้า เหมือน เต่า" เชื่อมโยงกับคำนามเพื่อแสดงผลลัพธ์ (43 ครั้ง 4.78%) เช่น "เย็น เหมือน แอร์" เชื่อมโยงกับคำแสดงประสบการณ์เฉพาะ (32 ครั้ง 3.56%) เช่น "หนุ่ม เหมือน ตัวเอง" และเชื่อมโยงกับคำที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ (29 ครั้ง 3.22%) เช่น "เร็ว เหมือน ขี่ม้า" เป็นต้น (ดูตัวอย่างเพิ่มเติมที่ภาคผนวก ก)

เมื่อนำผลการเชื่อมโยงคำกริยาคุณศัพท์ที่ได้จากการทดลองด้วยแบบทดลองการเชื่อมโยงคำกับแบบทดลองการสร้างความเปรียบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิการด้านการมองเห็นมาเปรียบเทียบกัน พบว่าผลที่ได้แตกต่างกันดังแสดงได้ด้วยภาพที่ 6.1 ดังนี้

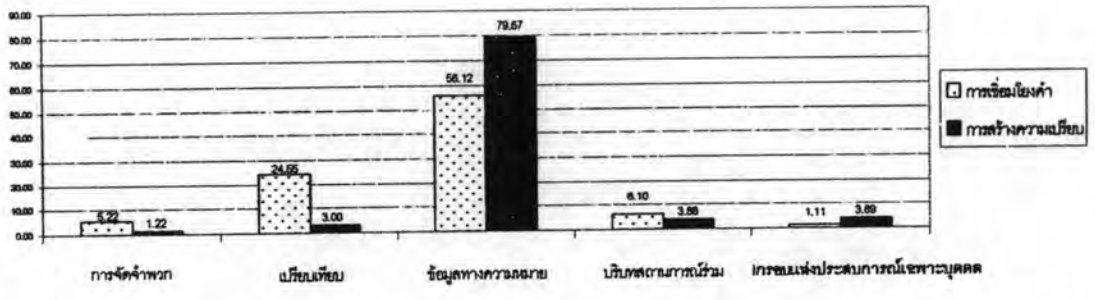

ภาพที่ 6.1 แผนภูมิแสดงการเชื่อมโยงคำกริยาคุณศัพท์เปรียบเทียบระหว่างการใช้แบบทดลองการเชื่อมโยงคำกับแบบทดลองการสร้างความเปรียบในกลุ่มผู้พิการด้านการมองเห็น

จากภาพที่ 6.1 ทำให้เห็นว่าการเชื่อมโยงคำกริยาคุณศัพท์เมื่อทดสอบด้วยแบบทดลองการสร้างความเปรียบซึ่งเป็นการเชื่อมโยงคำโดยกำหนดโครงสร้างในลักษณะการสร้างความเปรียบ กลุ่มผู้พิการด้านการมองเห็นจะเชื่อมโยงคำโดยอิงข้อมูลทางความหมายมากที่สุด 79.67% แม้ว่าข้อมูลทางความหมายนั้นจะมีความหมายอ้างถึงสิ่งที่รับรู้ด้วยการมองเห็น ได้แก่ สี ขนาด การเคลื่อนไหว ฯลฯ โดยพบรูปแบบการเชื่อมโยงคำในลักษณะอื่น ๆ เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

แต่เมื่อทดลองด้วยการเชื่อมโยงคำซึ่งให้กลุ่มตัวอย่างเชื่อมโยงคำโดยอิสระ กลับพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิการด้านการมองเห็นเชื่อมโยงคำในลักษณะเปรียบเทียบมากที่สุด และพบการเชื่อมโยงข้อมูลทางความหมายน้อยกว่าการทดลองการสร้างความเปรียบถึง 1 เท่า รวมทั้งใช้การเชื่อมโยงคำแบบจัดจำพวก ในขณะที่การทดลองด้วยการสร้างความเปรียบพบการเชื่อมโยงในลักษณะดังกล่าวน้อยมาก

ผลการทดลองด้วยแบบทดลองทั้งสองแบบ สะท้อนให้เห็นการพึ่งพาภาษาในการรับรู้คุณลักษณะของสรรพสิ่งในกลุ่มผู้พิการด้านการมองเห็น กล่าวคือ เมื่อเชื่อมโยงคำโดยอิสระกลุ่มตัวอย่างจะเชื่อมโยงกับข้อมูลทางความหมายซึ่งส่วนหนึ่งมีความหมายอ้างถึงการรับรู้ด้วยการมองเห็น เช่น สี ขนาด ความเร็ว ได้ในระดับหนึ่ง แต่เมื่อต้องเชื่อมโยงด้วยโครงสร้างความเปรียบ ผู้พิการด้านการมองเห็นก็จะนำสิ่งที่จดจำจากภาษาที่เรียนรู้จากการได้ยินมาตอบสนองทำให้การตอบสนองแบบเชื่อมโยงข้อมูลทางความหมายเพิ่มขึ้นถึงเกือบเท่าตัว แม้ว่าจะไม่สามารถรับรู้คุณลักษณะดังกล่าวได้โดยตรง อาจกล่าวได้ว่าภาษา คือ สื่อให้ผู้พิการด้านการมองเห็นเข้าใจคุณลักษณะต่าง ๆ ที่พวกเขาไม่สามารถรับรู้ได้ด้วยการมองเห็น และกระบวนการสร้างความเปรียบ คือ การเชื่อมโยงสิ่งที่จะต้องรับรู้ด้วยการมองเห็นกับรูปภาษาได้

ด้านกลุ่มตัวอย่างที่พิการด้านการได้ยิน เมื่อทดสอบด้วยแบบทดลองการสร้างความเปรียบ ผลการทดลองดังปรากฏในตารางที่ 6.3 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6.3 รูปแบบการสร้างความเปรียบของผู้พิการด้านการได้ยิน

การเชื่อมโยงอรรถศาสตร์คำศัพท์			การเชื่อมโยงอรรถศาสตร์บริบท			การเชื่อมโยงที่ไม่ได้แสดงความสัมพันธ์ทางความหมายชัดเจน			การเชื่อมโยงที่จัดเป็นข้อผิดพลาด		
ประเภทการเชื่อมโยงคำ	ความถี่	ร้อยละ	ประเภทการเชื่อมโยงคำ	ความถี่	ร้อยละ	ประเภทการเชื่อมโยงคำ	ความถี่	ร้อยละ	ประเภทการเชื่อมโยงคำ	ความถี่	ร้อยละ
การจัดจำพวก			บริบทสถานการณ์ที่เข้าใจร่วมกันได้			อิงโครงสร้างทางภาษา			ไม่ตอบสนองต่อคำที่นำไปกระตุ้น	11	1.22
คำจำกลุ่ม-คำลูกกลุ่ม	24	2.67	คำระบุอาร์กิวเมนท์ที่มีบทบาททางความหมาย	5	0.56	โครงสร้างคำประสม	47	5.22	การประมวลผลคำที่นำไปกระตุ้นผิด	6	0.67
คำร่วมระดับ	31	3.44	ส่วนขยาย	27	3.00	โครงสร้างสำนวนภาษา	3	0.33	การนิยามคำที่นำไปกระตุ้น	1	0.11
ความสัมพันธ์ระดับห่าง	13	1.44	คำระบุสถานที่	1	0.11	รวม	50	5.55	การซ้ำคำที่นำไปกระตุ้น	10	1.11
รวม	68	7.55	คำระบุเหตุการณ์	28	3.11	อิงรูปคำหรือเสียงของคำ			รวม	28	3.11
การเปรียบเทียบ			คำไวยากรณ์	2	0.22	เชื่อมโยงพยัญชนะ	22	2.44			
คำพ้องความหมาย	2	0.22				เชื่อมโยงสระ	8	0.89			
คำตรงข้าม	232	25.78				เชื่อมโยงพยัญชนะและสระ	6	0.67			
คำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำพ้องความหมาย	32	3.56				เชื่อมโยงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์	7	0.78			
คำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำตรงข้าม	25	2.78									
			รวม	63	7.00	รวม	43	4.78			
รวม	291	32.34	กรอบแห่งประสบการณ์เฉพาะบุคคล								
การเชื่อมโยงข้อมูลทางความหมาย			คำบอกทัศนคติ อารมณ์	2	0.22						
คำระบุคุณสมบัติ	241	26.78	คำแสดงประสบการณ์เฉพาะ	83	9.22						
คำระบุความสามารถ	9	1	รวม	85	9.44						
คำแสดงผลลัพธ์	22	2.44									
รวม	272	30.22									
รวมการเชื่อมโยงอรรถศาสตร์คำศัพท์	631	70.11	รวมการเชื่อมโยงอรรถศาสตร์บริบท	148	16.44	รวมการเชื่อมโยงที่ไม่ได้แสดงความสัมพันธ์ทางความหมายชัดเจน	93	10.33	รวมการเชื่อมโยงที่จัดเป็นข้อผิดพลาด	28	3.11
รวม 900 คำ (100%)											

จากตารางที่ 6.3 พบว่า เมื่อทดลองให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิการด้านการได้ยินเชื่อมโยงคำกริยาคุณศัพท์โดยอิงโครงสร้างการสร้างความเปรียบ เช่น "แดง เหมือน ....." กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้พิการด้านการได้ยินตอบสนองด้วยการเชื่อมโยงคำที่ใช้กระบวนการเปรียบเทียบมากที่สุด (291 ครั้ง 32.34%) รองลงมา คือ การเชื่อมโยงข้อมูลทางความหมาย (272 ครั้ง 30.22%) การเชื่อมโยงโดยอิงกรอบแห่งประสบการณ์เฉพาะบุคคล (85 ครั้ง 9.44%) การเชื่อมโยงแบบจัดจำพวก (68 ครั้ง 7.55%) และการเชื่อมโยงโดยอิงบริบทสถานการณ์ที่สามารถเข้าใจร่วมกันได้ (63 ครั้ง 7.00%) ตามลำดับ

ทั้งนี้พบว่าผลการทดลองการสร้างความเปรียบในกลุ่มผู้พิการด้านการได้ยินแตกต่างจากการทดลองกับคนปกติ และผู้พิการด้านการมองเห็น กล่าวคือ การเชื่อมโยงโดยอิงความหมายของคำค่อนที่ข้างสูงในกลุ่มผู้พิการด้านการมองเห็นและคนปกติ (790 ครั้ง 87.77% และ 717 ครั้ง 79.67%) ผู้พิการด้านการได้ยินใช้รูปแบบดังกล่าวน้อยกว่าเกือบ 3 เท่า (272 ครั้ง 30.22%) นอกจากนี้ยังมีความแตกต่างที่สำคัญ คือ การที่ผู้พิการด้านการได้ยินใช้รูปแบบการเปรียบเทียบ (291 ครั้ง 32.34%) มากกว่าที่พบในกลุ่มผู้พิการด้านการมองเห็น (27 ครั้ง 3.0%) และคนปกติ (22 ครั้ง 2.44%) รวมถึงการที่ผู้พิการด้านการได้ยินเชื่อมโยงกับกรอบแห่งประสบการณ์เฉพาะบุคคล (85 ครั้ง 9.44%) มากกว่าผู้พิการด้านการมองเห็น (35 ครั้ง 3.89%) และคนปกติ (20 ครั้ง 2.22%) สะท้อนให้เห็นว่าผู้พิการด้านการได้ยินนั้นมีความเข้าใจเรื่องความหมายในลักษณะที่แตกต่างออกไปจากผู้พิการด้านการมองเห็นและคนปกติ

เมื่อนำผลการทดลองเชื่อมโยงคำกริยาคุณศัพท์ด้วยแบบทดลองการเชื่อมโยงคำมาเปรียบเทียบกับผลที่ได้จากการทดลองด้วยการสร้างความเปรียบพบว่าการทดลองด้วยการเชื่อมโยงคำและการสร้างความเปรียบ รูปแบบการเชื่อมโยงคำในการทดลองทั้งสองแบบในกลุ่มผู้พิการด้านการได้ยินไม่แตกต่างกันมากนัก ดังปรากฏในภาพที่ 6.2

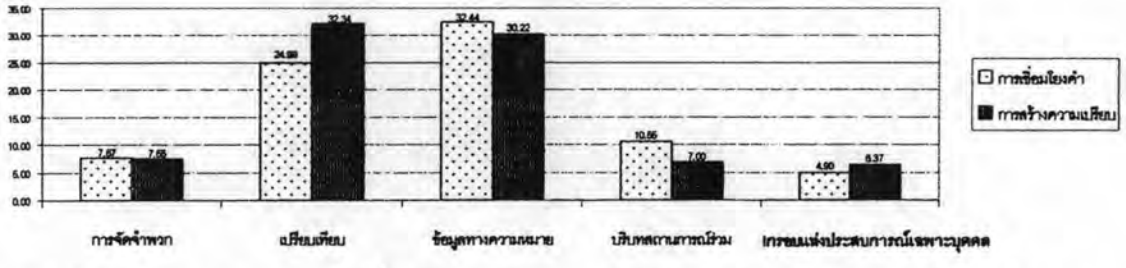

ภาพที่ 6.2 แผนภูมิแสดงการเชื่อมโยงคำกริยาคุณศัพท์เปรียบเทียบระหว่างการใช้แบบทดลองการเชื่อมโยงคำกับแบบทดลองการสร้างความเปรียบในกลุ่มผู้พิการด้านได้ยิน

จากภาพที่ 6.2 พบว่า การทดลองด้วยแบบทดลองการสร้างความเปรียบซึ่งออกแบบเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างเชื่อมโยงคำที่กระตุ้นกับข้อมูลทางความหมายนั้น เมื่อนำมาทดลองกับกลุ่ม

ตัวอย่างที่พิการด้านการได้ยิน พบว่า ผู้พิการด้านการได้ยินใช้รูปแบบการเปรียบ คือ เชื่อมโยงคำกระตุ้นกับคำที่มีความหมายตรงข้ามเป็นจำนวนมาก เช่น "ขาว เหมือน ดำ" หรือ "เร็ว เหมือน ช้า" (ดูตัวอย่างเพิ่มเติมที่ภาคผนวก ก) ซึ่งอาจเนื่องมาจากความเข้าใจของผู้พิการด้านการได้ยินและเกิดจากการเทียบแบบที่ว่า ขาว คือชื่อ ของสี ดำก็เป็นชื่อของสี สองสิ่งนี้จึงเหมือนกัน หรือ เร็ว คือชื่อของคุณสมบัติที่มีความหมายอ้างถึงการเคลื่อนไหว ช้า ก็คือชื่อคุณสมบัติของการเคลื่อนไหว สองสิ่งนี้จึงเหมือนกัน ซึ่งต่างจากผู้พิการด้านการมองเห็นและเด็กปกติที่ไม่ได้เชื่อมโยงลักษณะดังกล่าว แต่มักเชื่อมโยงกับกับคำนามที่มีคุณสมบัติดังกล่าวเป็นคุณสมบัติเด่น เช่น สร้างความเปรียบว่า "ขาว เหมือน กระดาษ" เป็นตัวอย่างหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นว่าผู้พิการด้านการได้ยินนั้นรับรู้และการเข้าใจความหมายต่างจากคนปกติ และอาจมีการจัดระบบความหมายภายในคลังคำที่แตกต่างออกไปจากคนปกติมากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับผู้พิการด้านการมองเห็นที่มีการรับรู้และการเข้าใจความหมายใกล้เคียงกับคนปกติ

ในบทต่อไปจะนำเสนอระบบความหมายของคำในภาษาไทยของผู้พิการด้านการมองเห็น ผู้พิการด้านการได้ยินและคนปกติ โดยการสรุปข้อค้นพบจากการทดลองด้วยแบบทดลองการเชื่อมโยงคำ แบบทดลองการนิยามคำ และแบบทดลองการสร้างความเปรียบ